

LYŠKÁNORA 104

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Zimosmeť 1085 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Vážený pane řídící... * Vážený pane starosto... * Úpat * Novinky liscannorské 1085 *
* Mallikorn v plamenech * Oslava založení aneb Na špatné straně *

Motta tohoto čísla

„...Působím občas trošku chaotickým dojmem...“
Zoltar Zemikosa

„...Jaktože nikdo nevolil Zemikosu?...“
Korman Zlotě
„...No protože je to hovado, ne!?...“
Zifnab Lenthana

„...Nic nás to nebude stát. To, že jí nedáme najíst,
je totiž zadarmo...“
Bolbuch

„...Pravda je ještě horší než lež...“
Otakáro Vesta

Vážený pane řídící...

Vážený pane řídící a milý kolego,

Děkuji za rychlou odpověď na moji žádost. Výuku tělopružby samozřejmě navštívím v co nejkratším termínu. Na následujících řádcích se Vám pokusím nastínit svůj pohled na tento předmět. Jsem toho názoru, že tělopružba se tak trochu vymyká z ostatních předmětů. Nazval bych ho dokonce předmětem doplňkovým, byť se samozřejmě na něj vztahují všechna pravidla jako na ostatní. Dle mého by mě sloužit především pro rozvoj zdravého těla, ale i ducha našich žáků. Jednoduše řečeno, tak nějak si protáhnout tělo a vyvětrat si hlavu po sezení ve školní lavici a učení se běžných předmětů, jako jsou třeba počty nebo psaní. Vždyť jak nejlépe si odpočine malý špunt s rukama umazanýma od inkoustu, který dvakrát zlomil hrot na psacím brku a jemuž se stále nedaří dostatečně zakroutit oblouček u toho proklatého

písmenka, než-li tím že prostě vyleze na strom nebo přeskočí potok a pěkně si u toho výskne. Tělopružba by měla zkrátka být takovým pokračováním běžným dětských her. Ovšem pod vedením bdělého pedagoga, který jaksí té hře dá jistý řád a postupně nenásilnými prostředky vede děti k disciplíně a zodpovědnosti. Někdo možná namítne, že liscannorské děti jsou někdy příliš rozpustilé a že na ně platí pouze tvrdá ruka, ale zde bych namítnul, že vzhledem k počtu žáků, kteří výuku v naší obecné škole navštěvují nemůže být pro učitele problém zjednat si autoritu. Počet žáků se vždy pohyboval v rozmezí tří až sedmi. Zde bych tedy problém nehledal. Jistou potíží může samozřejmě být rozdílný věk dětí. Je jasné, že šestiletá dívka prostě nemůže soupeřit v hodu kamenem s desíletým chlapcem. Tady je na učiteli, aby jednoduše nastavil spravedlivá kritéria a výuku sladil pro všechny. V těch výše uvedených počtech to jistě zvládne. Při výuce tělopružby je, dle mého, nutné spočinout vlnitým pohledem i na dítěto neohrabané a každý jeho pokrok pochválit.

Známkování tohoto předmětu je, dle mého, přísné již od samotného vzniku školy, takže se možná jen pokračuje v nastolené tradici. Ležerní známku nejednou schytl a pozdější důstojník GKA Gerllod Moskyt, který ovšem sám později připustil, že byl neohrabané tlusté dítě a špatná známka z liscannorské obecné se nijak neprojevila v jeho pozdější kariéře. Ale mohli by vyprávět i jiní. Jediným žákem, který kdy dostal z tělopružby mistrou byl Gory Chinský (a dokonce dvakrát), kterého později uklovala sova. Jaký to osud, chtělo by se zvolat! Ovšem jsem přesvědčen, že mizerné známky v některých případech nebyly dány jen neschopností žáků, ale spíše jejich liknavým přístupem či dokonce záškoláctvím. A to platí hlavně u starších děvčat. Ovšem je pak na učiteli, aby si zjednal pořádek nebo výuku zatraktivnil. Při již zmíněném počtu žáků při výuce bych v tom opravdu neviděl problém.

A ohledně tělopružby mě zaujala ještě jedna věc či spíše výrok. A omlouvám se pane řídící, byla to Vaše slova, při kterých se schováváte za jakéhosi nejmenovaného klasika. "Ty smradi jsou prostě lemrý líný". Tato slova, kterých se vzápětí chytil i Al Rahem, s tím že se tvrdostí snaží, dle svých slov, vychovat z dětí něco kloudného. Podívejme se na tato neuvážená slova pohledem některých žáků z posledního ročníku. Je snad lemrý líná malý neduživý Trevil Dettor? Chlapec narozený postarším nesezdaným alkoholikům. A tohle dítěto, hned jak začne chodit do školy, schytá odstrašivou? Takový chlapec potřebuje spíše vlídné slovo i když se mu zrovna nepovede kotrmelec a ne nějaké pokřikování "Nahoru, dolů!", "Zastrč ten tlustej zadek a vypni hrud'!" nebo nějaké "Jedu, jedu, ještě dvacet!". A co malá Zita Pešková a její ležerní známka, také hned na úvod školní výuky? A už se to s ní táhne druhým rokem. Jak si pak má malá dcera nepřilíš úspěšného drobného živnostníka školu zamilovat? A Gawianna Moskytová, která je společně se svojí starší sestrou Dolianou, snad nejvzornější a nejnaadanější žačka za celou historii školy, jejíž studijní výsledky by měly být vzorem všem žákům? To jí musí opravdu to vysvědčení vždy prznit ta ležerní z tělopružby? Jistě, na Gawianně se zrovna tahle špatná známka asi nějakou duševní újmou nepodepíše a skončí to maximálně vyplazeným jazykem za učitelovými zády. Byť v tomto případě připouštím, že zrovna tahle špatná známka je spíše tím případem dětského vzdoru a jakéhosi bojkotu tělopružby. Ale co ty mladší děti? Určitě se do školy i na tělopružbu těšily. Možná se domnívaly, že si pěkně zahrají na slepou bábu nebo půjdou na procházku. Ale ne. Bum a prásk a hned přiletí mizerná známka! S citem, s citem a tak nějak po lidsku (hobitsku atd.) je třeba k výuce tohoto zajistě náročného předmětu přistupovat!

No a teď k tomu problému se Zifnabem Lenthaniem. Zifnab zajistě není typickým příkladem pro běžného žáka. Nenarodil se, ani nebyl nikým osvojen, na území obce. Přišel odjinud s družinou a byl posléze přijat do jejich řad. Vzhledem k jeho věku a Vaší velkorysosti mu bylo nabídnuto základní vzdělání v liscannorské obecné škole. Tak tomu bylo několikrát již v minulosti. Namátkou třeba Burbbag nebo Wulpin. A třeba takový kroll Burbbag to později dotáhl i na starostu. Ale zatímco tyto dva výše jmenovaní byli vzdělávání oddělené od ostatních dětí formou tzv. večerní školy, Zifnab byl zařazen přímo mezi běžné žáky. Což se vzhledem k jeho věku patnácti let asi zdálo v pořádku, neboť absolvoval jeden rok kompletní výuky, včetně třeba tělopružby. K jeho osobě mohu

jako pomocný učitel obou historií prohlásit následující. Zifnab učivo zvládl celkem bez problémů a především v historii Nurnské družiny se orientoval skvěle. Tak jak se na člena družiny ostatně sluší a patří. Velmi problematické ovšem bylo jeho chování a taková celková přidržlost. Ze své původní domoviny si očividně přinesl dosti otřesné společenské návyky a hrubost. Především se to projevovalo v jeho chování vůči mladším děvčatům, které obtěžoval sprostotami, hloupými vtipy a někdy i osaháváním, které ovšem vzhledem k jeho věku, mělo daleko k nějakému dětského pošťuchování. Z tohoto důvodu jsem byl nucen jej přesadit dále od ostatních a několikrát i vykázat ze třídy. Když jsem mu jeho nevhodné chování vytýkal, dosti drze mi oponoval, že v jeho věku je takové jednání normální. Což, jak zajistě uznáte, zní tak nějak divně. Možná toto spojení někde zaslechl a zalíbilo se mu, ale s takovou "obhajobou" se běžně nesetkáte. Takto hrubiánky se podle všeho choval i při výuce ostatních předmětů, což je Vám zajistě známo, neboť jste jeho výuku po roce ukončil a dokonce mu zakázal přístup do školy. Ostatně na Zifnabovo celkové nevhodné chování upozornil i můj předchůdce ve funkci starosty vážený pan Bolbuch v Lyškánoře číslo 97 a to hned po jeho příchodu do vesnice. Takže tolik k morálnímu profilu kudůka Zifnaba.

Co se týče toto, že tato osoba o sobě prohlašuje, že je učitelem naší školy? Ostatně toto jsem zaznamenal i já osobně, takže to mohu potvrdit. Nu, co k tomu dodat? Všichni dobře víme, že tomu tak není. Ba právě naopak! Zifnab Lenthana má zakázaný přístup do školy od Vaší osoby, což je plně ve Vaší kompetenci řídícího. Já osobně se mohu domnívat, že vzhledem k tomu, že se nebožák označuje jako učitel (někdy pouze pomocný) tělopružby možná pramení z toho, že byl skutečným pomocným učitelem tohoto předmětu panem Rahemem někdy požádán, aby mu s něčím pomohl. Například s donáškou nějaké cvičební pomůcky. Byl tedy možná někdy pomocníkem pomocného učitele. A nebo to říká pouze proto, že chce provokovat a myslí si, že je "strááááše vtipný". Nicméně zakázat mu to asi nejde a domnívám se, že nadále se tím zabývat je pod úroveň Vašeho úřadu.

A poslední věc, která se týká Zifnabových údajných vniknutí do školní výuky je závažnější. Jenomže..., jenomže ono to celé tak trochu, Vašími slovy, plave na vodě. Al Rahem sice uvádí i konkrétní číslo, tvrdí, že k tomu došlo třikrát, ale Zifnab to vehementně popírá a uvádí, že v té době vůbec v obci nebyl, že studoval. O jeho

"studiu" si sice mohu myslet všelicos, ale je to tvrzení proti tvrzení. Al Rahem své obvinění již dále nerozvádí, a poněkud alibisticky se zaštiťuje žáky. Plně souhlasím s Vaším názorem, že tahat do toho děti není zcela vhodné. Zvláště uplynul-li již nějaký čas. Nicméně pokud by celá záležitost měla mít další vývoj, je Vám podpora mého úřadu plně k dispozici. Zifnab Lenthana je totiž skutečně osoba poněkud mravně zchátralá a některé jeho činy či výroky zaslouží zvýšenou pozornost.

S úctou Otakáro Vesta - starosta

Vážený pane starosto...

Vážený pane starosto, vážený pane řídící,

dvěře do třídy v době výuky tělopružby jsou Vám kdykoliv otevřené, cítím však povinnost se vyjádřit více než jenom pozváním na moji hodinu. Naše obec je obec družnická a děti, které navštěvují školu, se jako potomci dobrodruhů, jistě dají považovat za pokračovatele družnických tradic. Nemyslím si tak, že by nároky na ně kladené byly přehnané. Jistě, na jiných školách slouží tělopružba, alespoň tak předpokládám, spíše k uvolnění žáků od jiného učiva, jako jakási volná hodina, aby se protáhli a vyčistili hlavu. Leč je třeba mít na paměti výše uvedené, naše škola, v naší obci, není běžná tak jako jinde.

Zároveň bych pak rád poukázal na jednu skutečnost, a sice na dlouhodobý prospěch současných žáků. Premiantka Gawianna s tělopružbou bojovala vždy a její poslední hodnocení nikterak nevybočuje. To platí i o Zitě. Yarian si dokonce po dlouhých letech polepšil. Na hodnocení malého Trevila bych si ještě počkal, přeci jen, navštěvuje naší školu prvním rokem. Uznávám, že v jeho případě bych mohl být shovívavější, ale to by, myslím si, nebylo fér vůči ostatním žákům. Ať současným či bývalým. Letošní hodnocení tak na papíře vypadá strašně, ale mějte na paměti ještě fakt, že nás v minulém roce opustili dva nadaní žáci, kteří táhli celkové výsledky nahoru.

Rád bych, vážený pane starosto, aby jste apeloval na rodiče současných, ale i budoucích rodičů, aby vysvětlili svým dětem, že umět jenom počítat a znát historii nestačí. A pokud ano, tak rád proberu s panem řídícím nové doporučení ohledně výuky a nastavení kritérií.

Každopádně jste srdečně zváni na některou, či více, hodinu, aby jste si obrázek o schopnostech, ať mých či žáků, udělali sami.

V úctě,
Al-Rahem

Úpat

Jonas Wreda

*Pospíchám ulicí k přístavním dokům
po vlhkém dláždění ztonulém v mlze
z níž bezbarvé postavy hřežnou a mizí
Hrůzou jat zrychlují, píchá mě v boku
zoufalstvím protkнутý veskrze skrze...
Proč všechno tu vůkolem zdá se mi cizí!?*

*Vzpomínám, jak tady bývalo kdysi...
Malebná průčelí, podloubí, štíty,
lákadla před vchody hospod a krámů...
Obrázků minulých vybledlé rysy
zůstaly v paměti hluboko vryty
Kam se vše podělo!? Hlavu si lámu...*

*Jako bych propadl bludnému klamu
zamžourám, ale hned je to tu zase
ponurá beznaděj špíny a hnusu
Zděšeným úprkem zatačky lámu
ztracený v prostoru strnulém v čase
nadvlády hníloby, štěnic a rusů*

*Už vážně nemůžu... přibrzdím v klusu
odpadky šustí co spadné listí
krutého podzimu mrtvého města
Bělavých pokryvem ptačího trusu
všimnu si obrysů kamenné bysty
jež přede mnou vyvřela jak hora těsta*

*Dřív obří monument, řek bych, tu nestál
z kontur lze soudit na proporce ženy
v zornících němý chlad... sveřepý... krysí...
pohled, co příjedom chválí i trestá...
Cítím se nicotný, zachromlý vjemy
jež se mi v útrobach tříštívě mísí*

*V skulptury podestě ozdobné vlysy
zmatnělá písmena zašlého lesku
tořící čtyřsloví... Přestal jsem dýchat!
Takže to nebyl sen!? Takže ty... ty jsi!?
Nahlas a zhnuseně přelouskám desku:
„Regtorka Úpatu, mlospani Tichá”*

*Jestli jsem pospíchal, už nepospíchám
jelikož není kam... všechno je marné...
Ona ne... sám jsem svých nočních můr inkarnát
přišedší odnikud, spějící nikam...
bezvěky... ačkoli svět kolem stárne...
Za sochou mimoděk pohlédnu na Úpat...*

*Leč marno je žehrat a zbytečné planě lkát
nad pustým kampusem zteřelých domů
jež kdysi se pyšnily v bělostném štku...
Rozpadlým sloupovým zhroutených balustrád
dýchá jak z ověncí puklého zvonu
absence života, deficit zvuků*

*Jediným zvukem je zvuk mého kroku
chápu - co bývalo, už dávno není tu
a když jsem pochopil, vyrazím lehce
do svého temnoty... hlouběji... k dokům...
v prvním (i posledním) zoufalém gambitu...
bohům žel sobě sám jediným pěšcem*

Novinky liscannorské 1085

Hned zjara roku 1085 došlo v Liscannoru, resp. v jeho nejbližším okolí, k další dramatické události. Zoltar Zemikosa přinesl podivný dopis, pojednávající o jakémsi "campágu". Podle Zoltara, který nyní pobývá často v Nurnu ve svém obchodě v Dlouhé ulici, je ono "campágo" cosi velice tajemného a má to co do činění s theurgii. V dopise byl následně Zoltar vyzván, aby se dostavil na smlouvané místo. Tím místem bylo sousoší Na škvarku, které se nalézá několik mil od Liscannoru. Zoltar si nebyl zcela jist úmysly pisatele a požádal družníky o pomoc. A tím se rozjel sled událostí, které nakonec vedly k další družinové výpravě. Družina se seznámila se záhadnou dívkou jménem Meronim, pronásledovanou bandou kumpánů, pocházejících z Helegonských hor, což je místo na samé severní hranici Gwendarronu, poblíž městečka Zámof. Na samém počátku výpravy, jejíž popis není předmětem těchto novinek, došlo i k vyhrůžování obci Liscannor požárem a k přepadu družiny v bezprostředním okolí obce. Vzhledem k nejasnostem a poněkud chaotické situaci vyhlásil starosta obce dokonce uzavření obecné školy na pět dní, během kterých se naštěstí nic nestalo. Následně družina odešla na sever pod vedením trpaslíka Bolbucha. Po dobu nepřítomnosti starosty Otakára Vesty v obci jej ve funkci zastupoval osvědčený Luncius Nórienský. Z výpravy se družina vrátila 17.6.1085. Velkého uznání se dostalo ze strany vůdce Jonasovu havranovi Puklinovi, který během

výpravy nalétal (posměvačné jazyky tvrdí, že nachodil) skutečně úctyhodné vzdálenosti a hrál tak důležitou roli během putování.

Starosta obce udělil mimořádnou prémii 50,- zlatých obecnímu hrobníkovi Haardunovi za vzorný výkon jeho funkce.

Zoltar Zemikosa se nechal slyšet, že mu byl nabídnut titul rektora Nurnské univerzity za splnění jistých podmínek, které se týkaly již zmíněného "campága". Ke splnění těchto podmínek podle všeho nedošlo a tak Zoltar stále provozuje svůj obchůdek U kozla v Dlouhé ulici. K této "nabídce" se nabízí dvojí vysvětlení. Buďto si Zoltar vymýšlí a nebo je skutečně kdysi slovní Nurnská univerzita v naprostém rozkladu.

Hned po návratu z výpravy se Jonas Wreda vydal po roce opět do Marrburku za účelem dalšího vzdělávání, čímž dal jasně najevo, že v současnosti nepovažuje Nurnskou univerzitu za vhodné prostředí ke studiu. Z úspěšného studia se vrátil koncem devátého měsíce roku 1085.

Thirien Moskytová, dcera Gerlloda a Lilien Moskytových, se na jaře roku 1085 provdala za Vilibalda Štorce z Rozkolce. S ženichem se seznámila během svého studijního pobytu v tomto městě. Rodina Štorců vlastní ve městě prosperující rukavičkářskou dílnu. V létě se novomanželům narodil syn Edmunt. Gratulujeme!

1.5.1085 se Dwanymu Růžičkovi a jeho ženě Zimioně narodil syn Bivoj. Rodina Růžičků obdržela od obce 1000,- zlatých k narození potomka. A samozřejmě opět gratulujeme!

Pro rok 1085 byly z obecní pokladnice vyplaceny následující částky. Škola obdržela obvyklých 1000,- zlatých. Rybníkář Pešek, hrobník Haardun a Gawin Ruindorský, starající se o obecní maštál a zeleň, obdrželi všichni rovným dílem 200,- zlatých. Zde je na místě připomenout, že rybníkář v současnosti nedostává původní částku 500,- zlatých. Je to dáno tím, že rybník před dvěma lety prošel velkou údržbou a v současnosti péče o něj vyžaduje podstatně menší úsilí. Pokud však rybníkář Pešek usoudí, že částka je nedostatečná a předloží věrohodný soupis všech prací, souvisejících s rybníkem a potokem, je obec ochotna částku opět navýšit.

V létě roku 1085 se v Liscannoru znovu objevil kroll Mord, který se vrátil s družinou předchozího roku z dalekého jihu. Kroll se podle

všeho již naučil částečně mluvit obecnou řečí a ubytoval se v hostinci U hrocha.

Na sklonku léta 1085 proběhla další bohatá sklizeň z Jantermu. Dražba pěti plodů vynesla pěkných 6600,- zlatých, které opět obohatily obecní kasu.

Starosta obce byl koncem světna roku 1085 písemně vyrozuměn paní Dorynis Malou-Kierke, že se v rodině Jorchena Kierkeho dne 16.12.1084 narodil syn Joren Kierke, čímž se potvrdily předchozí dohady. Dodatečně gratulujeme!

Otakáro Vesta, sväten 1085

Mallikorn v plamenech

V univerzitní knihovně opsal Lotd Ruindorský

Dříve mimořádně korektní vztahy Mallikornu s Gwendarronem poznamenalo téměř sedmáct let trvající nepřátelství, je tedy na místě říci si o těchto událostech trochu víc.

Nejprve je třeba připomenout vztah obou států. Oba národy žily ve vzájemné schodě a míru už mnoho let a vzájemná spolupráce a obchod rostly. Za vlády gwendarronského krále Lyntholda a mallikornského krále Horena, syna Aranova, se spolupráce ještě prohloubila, Lynthold dostal za manželku Horenovu dceru Erennu a dokonce byla založena společná vojenská jednotka. Ne každému se však spolupráce obou států zamlouvala. Především pronikání rozvinutější gwendarronské kultury do mallikornského prostředí tradicionalisté těžce nesli. Horen navíc potlačil moc staré rodové šlechty ve prospěch rozvoje měst a samospráv podle gwendarronského vzoru, což si šlechta nechtěla nechat líbit. Ani obchodnické a řemeslnické kruhy nebyly prosty opozice proti králově politice, neboť zrušení cel vedlo k zavalení trhu levným gwendarronským zbožím a snížením konkurenceschopnosti mallikornských obchodníků a řemeslníků. Další skupina odpůrců se rekrutovala z řad starého armádního důstojnictva, vesměs aristokratického původu, jehož moc byla omezena restrukturalizací armády podle gwendarronského vzoru a přijetím gwendarronských důstojníků kvůli vycvičení armády v moderních válečných metodách. Tato opozice se zdála být zatlačena do pozadí, ale o to prudčeji a rázněji se rozhodla prosadit k moci.

Zde si neuškodí připomenout složení královských rodin na obou trůnech a vzájemné dynastické svazky. Mallikornským králem byl Horen, syn Aranův (narozen roku 1010, vládl 1044-1067). Jeho dcerami byly Erenna (nar. 1035), Bria (nar. 1041), Dallia (nar. 1044), Seldona (nar. 1047) a Pullina (nar. 1052), synem pak Armant (nar. 1059). Armant byl nevlastním bratrem Horenových dcer, byl synem druhé Horenovy manželky, královny Sandry, která však byla v době převratu již dva roky po smrti. Gwendarronským králem byl Linthold (nar. 1013, vládne od roku 1053), jehož ženou byla Horenova dcera Erenna. Jejich dětmi byl princ Teydrik (nar. 1055) a princezna Amarea (nar. 1057).

Samotné události vedoucí k válce začaly v samém srdci gwendarronské říše, v královském paláci v Nurnu, kde byl na státní návštěvě mallikornský král Horen, který byl během této návštěvy zavražděn. Vrah byl na místě zabit královou osobní stráží. Vyšetřování činu se vedlo v tajnosti, proto nebylo možné zjistit nic bližšího o totožnosti a pohnutkách vraha. Ty tedy zůstaly neznámé, ale pro to, že do činu nebyl zapleten jen samotný vrah, svědčí jeho okamžitá smrt na místě z rukou osobních strážců, která znemožnila jeho výslech na mučidlech.

Okamžitě po té, co do Mallikornu přišla zpráva o králově skonu, začali vzbouřenci jedat. Je zřejmé, že vše bylo dokonale připraveno a zorganizováno, o čemž svědčí hladký průběh převzetí moci. Rozsah operací také jasně ukázal, jak široká byla protikrálovská opozice, bez velkého množství zainteresovaných lidí by nebylo možné je v tak krátké době úspěšně provést.

Vzbouřenci především vydali v celé zemi vyhlásit manifest, kterým odsoudili vraždu krále Horena jako dílo gwendarronského krále, který si přeje ovládnout Mallikorn. Již předtím doutnající protigwendarronský šovinismus vzplál naplno ve vlně vlastenectví a lid se vesměs postavil na stranu vzbouřenců. Mallikornským králem byl ihned korunován mladičkový, ani ne osmiletý Horenův syn Armant, který se přirozeně stal loutkou v rukou vzbouřenců. V nastalém zmatku se vzbouřencům podařilo odstranit všechny vysoce postavené šlechtice a důstojníky prokazatelně věrné králi nebo se silnou vazbou na Gwendarron, řada z nichž ostatně byla jako nejbližší královi poradci v Gwendarronu s ním, pročez nemohli do vývoje v Mallikornu zasáhnout, a na jejich místa dosadit věrné lidi.

Důstojnictvo na hranicích ihned dostalo rozkaz podepsaný novým králem: zaútočit na gwendarronské vojáky v příhraničních opevněních. Dlouhý mír se podepsal jak na kvalitě opevnění, tak na pozornosti vojáků, jelikož mallikornské i gwendarronské posádky v podstatě splnuly. O to překvapivější byl náhlý útok a bylo dobyto několik gwemdarronských hraničních opevnění.

Další vojenskou akcí bylo vyplutí mallikornského vojenského námořnictva na sever směrem ke Gwendarronu a napadení gwendarronských lodí. Mallikornské námořnictvo pochopitelně nedosahuje velikosti a kvalit gwendarronského, ale moment překvapení udělal své a roztroušené gwendarronské vojenské lodě hlídkující spíše proti pašerákům než proti nějaké skutečné hrozbě nemohly odolat Mallikornské flotile. Bylo potopeno několik menších vojenských plavidel, ale především vojenská galéra Pýcha zámoře.

Od té chvíle nebylo cesty zpět. Válka vypukla, což umožnilo vzbouřencům vyhlásit po celé zemi výjimečný stav a odvody. Útok na hranicích byl navíc prezentován jako obrana před gwendarronským vpádem, což stavělo vzbouřence do role vlasteneckých obránců země.

Gwendarronská strana byla vývojem událostí zcela překvapena. Zatímco v paláci probíhalo přísné vyšetřování a mrtvola krále Horena se připravovala na odvoz zpět do vlasti k pohřbení, přišly zprávy z Mallikornu a z hranic. Členové mallikornského královského doprovodu byli vesměs zavrženi v paláci, později však bylo většině povoleno odejít, když se zjistilo, že nejsou do událostí zapleteni a mnozí byli současnou mallikornskou vládou vypovězeni jako zaprodanci Gwendarronu a zrádci a byl jim zabaven majetek.

Dále byly povolány posily a proveden odvod občanů. Válku v té chvíli ovšem přerušil náhlý brzký příchod zimy, který uzavřel průsmyky v Černých vrších a znemožnil námořní výpravy. Tak obě strany získaly čas. Gwendarron ho využil především k tomu, aby zjistil, co se v Mallikornu vlastně děje. Mallikornští vzbouřenci využili času ke stabilizaci a posílení své moci, dosazením vhodných lidí na patřičná místa a zlikvidování veškerého zbylého odporu. Navíc ještě zintenzivnila protigwendarronská propaganda. Obě strany zároveň posilovaly svou vojenskou moc.

Po nastoupení krále Armanta na mallikornský trůn vznikla rada, která měla ulehčit

královým bedrům nést nápor povinností, přičemž bylo zřejmé, že v ní zasedají vůdci vzbouřenců, kteří skrze ní královým jménem vládou. Jejimi členy byli vrchní vojenský velitel, vévoda Drampand, starý aristokrat stojící proti reformám v armádě, velkohrabě Gebhran, bratranec krále Horena, představitel staré šlechty a odpůrce novot, baron Korlis Bucharar, vojenský velitel Isselu, velkoadmirál Horatioll, vrchní velitel mallikornského vojenského loďstva, a markýz Vikran, Horenův zeť, jehož choť, princezna Bria, byla druhou nejstarší dcerou Horena po Erenně, a jenž si tudíž zřejmě dělal naděje na možný zisk trůnu pro sebe. Neoficiálním členem rady byl navíc movitý obchodník Marius Dewolla, který zjevně pomohl financovat prvotní náklady vzbouřenců na přípravu převzetí moci. Hlavní slovo na řízení státu měli především první tři jmenovaní.

Když povolila zima, převzal iniciativu poněkud překvapivě opět Mallikorn. Zatímco gwendarronská armáda se shromažďovala na hranicích a připravovala odvettný úder, mallikornští pod vedením Korlise Bucharara, který během zimy posílil svou moc a převzal velení nad celou východní částí Mallikornu, vpadli do Gergelu, čímž obešli gwendarronské pozice. Naštěstí hrdinský odpor gergelských zpomalil postup mallikornů, takže gwendarronská armáda se stačila vzpamatovat a přeskupit, než nepřítel dosáhl jejich hranic. Až na několik drobných průniků se mallikornští na území gwendarronu nedostali. Při protiútku se již ukázala převaha gwendarronského vojska a mallikornská armáda byla nucena ustupovat.

Gwendarronská armáda zároveň zahájila postup v Černých vrších, kde bylo cílem zmocnit se hraničních opevnění, proniknout do Mallikornu a vytvořit tam předmostí. Během zimy mallikornské opevnění vyspravili a posílili, takže boje byly velmi tvrdé, ale nasazení elitních vojenských jednotek se ukázalo být nad síly obránců, a mallikornští byli nakonec zaháněni z hor.

Poslední útok se odehrál na moři, kde mallikornské loďstvo nebylo soupeřem pro připravenou gwendarronskou flotilu, a v podstatě bylo smeteno z vodní hladiny. Tato tvrdá porážka velmi oslabilo pozici velkoadmirála Horatiolla, naopak vojenské úspěchy v Gergelu upevnily postavení Korlise Bucharara.

Zdálo se tedy, že gwendarronská armáda vítězí na všech frontách. Nicméně právě tehdy přišel z nejvyšších míst rozkaz k zastavení postupu

a následně došlo k uzavření mírové dohody. Král Linthold se prý v Gergelu sešel osobně s Korlisem Buchararem a podepsali příměří. Údajně bylo hlavním důvodem ukončení krveprolévání a zmírnění utrpení prostého lidu postiženého válkou. Královská rodina se nikdy oficiálně nevyjádřila k pravým důvodům, ale objevila se řada svědectví, které situaci do jisté míry objasňují. Má se za to, že princezna Amarea byla v inkriminované době vychovávána v Mallikornu a z důvodů nemoci nejela s dědečkem a jeho dvorem do Nurnu. Přes pokus o útěk ze země ovládnuté vzbouřenci s několika věrnými služebníky byla lapena a stala se trumfem v rukou Korlise Bucharara, který ji prý věznil na venkovském sídle v okolí Isselu. Bezpečím princezny pak vydíral krále Lintholda a podařilo se mu dohodnout mírovou smlouvu za její opětovné vydání do rukou rodičů.

Tím válka skončila. Podle smlouvy zůstaly hranice Mallikornu s Gwendarronem na původní úrovni, dobyté území Gergelu zůstalo Mallikornu, zatímco zbytek zůstal svobodný pod ochrannou gwendarronské říše. Neskončilo nicméně nepřítelství mezi oběma zeměmi. Hranice byla opět pečlivě střežena a opevněna, a přestože průchod osob a zboží byl možný, byl přísně kontrolován. To se projevilo zejména na úpadku vzájemného obchodu, kde byla na zboží nasazena vysoká cla.

Mír umožnil nové mallikornské vládě věnovat se stabilizaci své pozice a potlačení zbytků opozice jakož i odměňováním věrných. Mocní a řada jejich podporovatelů si rozdělili statky zabavené opozičníkům a také pozemky v získané části Gergelu. Těmi byli odměněni především spolubojovníci Korlise Bucharara, který posiloval svou moc a díky svým vojenským úspěchům a popularitě zejména u vojska a stal se vrchním velitelem celé východní armády, čímž naopak oslabil postavení vévody Drampanda.

Rada zastupující krále sice formálně nadále fungovala, ale síly v ní rozbroje a politické tlaky. Hospodářství země řídil především velkohrabě Gebhran z Argyllu, politický matador s krví královského rodu, který zastával vysoké postavení u dvora již za krále Horena. Jeho rozhodnutí však nemusela být obecně přijímána zcela bezvýhradně a zejména v Isselu a východní části říše se stávalo pro rozhodování stále důležitější spíše mínění Korlise Bucharara než dvora v Argyllu. Velkohraběte podporoval zejména vévoda Drampand, který přes oslabení stále velel polovině mallikornské armády, a jejich vzájemná spolupráce představovala protiváhu proti ambicím

Buchararovým.

Korlis Bucharar měl s Mallikornem své plány, protože donutil k sňatku princeznu Dalliū. Neměli však spolu žádné děti a princezna zemřela roku 1075. Její smrt zůstává zahalena tajemstvím, jelikož se objevilo mnoho zaručených zpráv i spekulací. Údajně se pokusila svého chotě zavraždit a byla popravena, jiná verze hovoří o utýrání manželem a další sebevražďe ze žalu. Všechny příběhy potvrzují očiti svědkové, což do celého pozadí vnáší další tajemno. Krátce po smrti Dallie si Bucharar vzal princeznu Pullinu, která mu porodila dceru.

Aby posílil své postavení a zabavil dospívajícího krále, který se stále více zajímal o politickou situaci nespokojen s rolí figurky, oženil Gebhran roku 1076 Armanta se svou vnučkou Grillvijí. Armant však stále zůstal v podstatě vězněm v královském paláci. Poslední z princezen, Seldona, byla provdána za markýze Kristana, jednoho z věrných stoupenců nových pořádků.

Pozice velkoarmirála Horatiolla byla po zničení mallikornského vojska vážně otřesena a roku 1069 byl nucen odejít na odpočinek. Jeho nástupcem ve velení námořnictva se stal jistý Conn Rval, schopný kapitán, který v boji s gwendarronskou přesilou dokázal zachránit několik lodí. Ten dostal za úkol obnovu námořnické moci, což nebylo snadné, neboť se na stavbu nových válečných lodí schopných konkurence nedostávalo financí. Nový velkoarmírál si však v možnostech oslabování a obtěžování gwendarronského vojska našel nové neotřelé cesty. Na tajných jednáních se dohodl s představiteli Kodgicku, Erkrachtu a Wenarenu, zemí z rozsáhlými pirátskými flotilami, kterým Mallikorn poskytl ochranu ve svých přístavech. Přesné informace, nakolik se Mallikornské loďstvo zapojilo do pirátství, nebudou patrně nikdy zcela odhaleny, ale zvyšující se aktivita pirátů v blízkosti gwenarronských břehů byla u kapitánů pozorována a hlášena.

Dalším členem rady byl markýz Vikran, který očividně usiloval o trůn pro sebe. To by ale znamenalo zbavit se Armanta, a to ostatní nechtěli připustit, neboť by to téměř nevyhnutelně znamenalo zásah ze strany Gwendarronu. Vikran byl ve svém snažení mocně podporován svou chotí, princeznou Briou, která podle zpráv okolí nesmírně záviděla Erenné titul královny a chtěla trůn pro své syny, protože by se neváhala zbavit nevlastního bratra. Brzy se však ukázalo, že Vikranova ctižádost velmi přesahuje jeho schopnosti a

nemohly mu být svěřovány jakékoli složitější úkoly. Nakonec byl roku 1076 jmenován správcem Daworu, což byla dostatečně čestná a přitom bezvýznamná funkce.

Původní mecenáš vzbouřenců Marius Dewolla byl štědře odměněn získáním několika monopolů a povolení k výběru poplatků, čímž jeho postavení v obchodních kruzích nesmírně vzrostlo a jeho bohatství se znásobilo. Katastrofální dopad války a vysoká cla, která znamenala také odklonění hlavních obchodních tras, však jeho pozici postupně podkopaly a on byl nucen se mnoha výhod zase vzdát. Po několika letech jeho vliv na vládu zcela upadl a on zůstal jen vlivným obchodníkem v Argyllu, stejně jako před válkou.

Úpadek obchodu a celková špatná hospodářská situace země vedla k chudobě a stále sílící nespokojenosti. Hlavní centra odporu se nacházela na málo osídleném jihu země, několik ozbrojených skupin sídlilo ve skrytu nepřístupného lesa Mangertonu, byt' ne vždy šli stoupenci věrní králi odlišit od obyčejných zbojníků a lupičů. Každopádně s rostoucí chudobou rostla podpora těchto skupin obyvatelstvem.

Centrem odboje se údajně stal hrad Zmořeň ležící v jihovýchodním Mallikornu v řídce osídlené oblasti, dle lidových skazek zamořených nejrůznějšími krvelačnými strašidly. Možná právě tyto zkazky pomohly utajit tamní aktivity baroneta Osvarra, bratrance zesnulého krále Horena, který byl správcem zmořeňského kraje a měl hrad v držení. Tento muž byl před válkou obecně pokládán za neschopného floutka libujícího si v bujných pitkách a lehkých ženách, takže se o jeho osud vcelku nikdo ze vzbouřenců nezajímal. Přesto se mu zřejmě podařilo shromáždit některé uprchlé šlechtice věrné králi, s jejichž pomocí organizoval odpor proti vládě, zejména je třeba zmínit sesazeného velitele vojska Tyrgita, který byl sice stár a po útěku před vzbouřenci měl téměř zmražené nohy, ale přesto byl schopným generálem a vojenským organizátorem. Tito povstalcí pak podnikali drobné záškodnické akce proti stoupencům nové vlády a snažili se infiltrovat některé pozice v zemi.

Mnoho šlechticů také prchlo do Gwendarronu, kde se snažilo přimět krále Lintholda k nové válce. Ten však odmítal s ohledem na bezpečnost Erenniých sester a bratra, a také se nechtěl dostat do pozice agresora, což by neprospeklo zahraničním vztahům. Přesto nebylo pochyb, že Gwendarron poskytuje odboji finanční

podporu.

Důležitým okamžikem pro další vývoj v zemi se stal rok 1080, kdy loutkový král Armant uprchl z paláce v Argyllu, obávaje se v prostředí plném intrik o svůj život. V útěku mu údajně pomohl především vikomt Vavřinec, šlechtic věrný bývalému králi, jehož život i majetek po převratu propadl, který však unikl a v paláci se po léta vydával za lokaje, než se mu podařilo spojit se s mladým králem.

Po útěku se král Armant spojil s Osvarrem a rozhodl se zůstat v Mallikornu a vést odboj proti utlačovatelům, spíše než by odešel za hranice hledat pomoc. Díky tomu se k Osvarrově skupině začalo přidávat množství lidí ochotných bojovat za krále.

Vládnoucí vzbouřenci si ovšem byli vědomi nebezpečí, veškeré zprávy o králově útěku odmítli jako lži a vyslali vojáky uprchlého krále lapit. V nepřehledném terénu kolem Zmořeň však byli vojáci vlákáni do pastí a poraženi. Obecně se má za to, že plán boje byl dílem Tyrgitovým, ale velký včehlas si v boji vydobyl též Osvarr, který povstalcům velel.

Podle oficiálních zpráv byl král nemocen, proto nevycházel z paláce, ale začínaly se množit zprávy očitých svědků, že král se připojil k povstalcům a bojuje proti vládě, což dále podnítilo důvěru ve vládu. Vzbouřenci proto jakékoli zmínky o útěku krále co nejprísněji trestali.

Později vyšlo najevo, že nedlouho po útěku krále Armanta byly skupinami dobrodruhů uneseny též jeho sestry Seldona a Pullina, které se po krušné cestě dostaly do Gwendarronu. Tím vzbouřencům přišli o všechna svá rukojmí, neboť poslední sestra krále Armanta a královny Erenny, Bria, stála na jejich straně snažíc se využít situace a stát se královnou. To rozvázalo ruce králi Lintholdovi, aby zvýšil svou podporu protivládním silám.

Roku 1081 povstalcí v podstatě ovládli jižní Mallikorn, ale jejich vojsko nebylo dostatečně silné, aby se s řádnými jednotkami utkalo v otevřeném boji. Vládní vojska však také nemají sílu pročesat nechůdné kraje, neboť slabší jednotky byly snadným terčem přeпадů, zatímco silnějším jednotkám se povstalcí snadno vyhnuli a útočili na zásobovací trasy. Do okolí Zmořeň natož do Mangertonu se vládní vojsko nemohlo odvážit. Mezi vojáky se také začaly množit případy dezerte,

takže bylo nutné držet vojsko pohromadě.

Spory v radě se v kritických chvílích dále prohloubily a jakákoliv dřívější jednota vymizela. Za záhadných okolností zemřel vévoda Drampand, ale zda byla jeho smrt přirozená nebo byl zavražděn svými protivníky se patrně už nikdy zjistit nepodaří. K nelibosti mnoha vysokých důstojníků toužících po kariéře přebral většinu jeho vojska pod sebe Korlis Bucharar, který tím upevnil své postavení a stal se hegemonelem na mallikornské scéně. Vojska na severozápadě však pod sebe získal markýz Vikran, který si zavázal vojáky sliby o vyšším žoldu, a skutečně mezi vojsko rozdál množství peněz, jak svých, tak i ze státní pokladny. Tím vzrostla jeho popularita i moc, což bylo důležité pro to, aby se mohl pokusit uzurpovat moc. Skrytě ho podporovalo mnoho lidí, kteří se báli stoupající moci Korlise Bucharara, a ten měl příliš jiných starostí, než aby proti samozvanci zakročil.

Na jaře 1082 Bucharar sesbíral vojsko a rozhodl se vyčistit obchodní cestu na jih, neboť její ovládnutí povstalců způsobilo naprosté zhroutilí obchodu a další rozvrácení hospodářství. Velitel vyslaných jednotek se však nechal nalákat do pastí a jeho vojsko bylo zničeno, přičemž mnoho mužů navíc po spatření krále přešlo k povstalcům. Po svém úspěchu se povstalci odvážili postoupit dále na sever a porazili menší vojsko u Sollduru. Záškodnické oddíly pak vypálily řadu statků v oblasti patřící Buchararovým věrným.

V létě téhož roku obvinil Gwendarron mallikornské loďstvo z pirátství a vyhlásil námořní blokádu. Vojenské lodě gwendarronské zahájily hlídkování podél pobřeží, přičemž nutily obchodní lodě zakotvit v Kardamu či Nurnu, což dále poškodilo rozhárané mallikornské hospodářství.

Povstalci po dobytých úspěších považovali své vojsko za dostatečně silné, takže roku 1083 vytáhli na sever k Isselu. Do cesty se jim však postavil přímo Korlis Bucharar a porazil je. Baronet Osvarr sice dokázal včas stáhnout své jednotky, čímž zachránil řadu mužů a udržel bojeschopnost, ale přesto bylo jasné, že jeho seskládané vojsko zatím nestačí na pravidelnou armádu.

Po porážce povstalců u Isselu bylo gwendarronskému králi Lintholdovi jasné, že povstalci si sami neporadí a je proto třeba rozdělit mallikornské síly. Dal proto rozkaz k útoku na mallikornskou část Gergelu pod záminkou jeho konečného osvobození. Mallikornem obsazená část

Gergelu byla oblastí s vysokou koncentrací sil podporujících Korlise Bucharara, neboť řada jeho stoupenců tam obdržela pozemky. Velitelem v Zagyntě byl jistý Ochtor, pochybný dobrodruh a zostuzený mallikornský šlechtic, který byl kdysi vypovězen ze země a byly mu odňaty tituly i pozemky. Odešel do Gwendarronu, kde dělal kariéru ve vojsku jako důstojník, ale během převratu se ocitl v Buchararových službách jako jeho věrný podporovatel, načež byl rehabilitován a domohl se slušného postavení. Při obraně Zagynty proti Gwendarronským však padl, stejně jako mnoho dalších mužů věrných vzbouřencům. Zagynta padla po dvou měsících bojů a Bucharar byl nucen povolát posily na sever, čímž oslabil své možnosti v dalším potírání povstalců na jihu.

Ve stejné době gwendarronské lodě zaútočily na přístav v Daworu, kde potopily kotvící lodě a tento zablokovaly. Zároveň z Kardamu pronikly přes Černé vrchy nepravidelné jednotky vedené Delflerem Malovcem s cílem poškodovat Vikranova vojska a zásobování. Markýzi Vikranovi již došly cizí peníze, kterými se snažil koupit věrnost vojska i lidu, zásobování vážlo a rostla nespokojenost.

Gwendarronská vojska se sice oficiálně zastavila na hranici bývalého Gorganu, ale Linthold byl zjevně odhodlán válku co nejrychleji ukončit, proto propůjčil značné síly králi Armantovi, aby vyztužil jeho vojsko, byť oficiálně se jednalo o žoldnéře. Král Armant se pak počátkem jara roku 1084 objevil v Černých vrších, kde přesvědčil tamní posádku, že má sloužit jemu jako právoplatnému králi. Při sestupu z Černých vrchů se králi nikdo nepostavil a otevřela se mu cesta na Tarkenn. Zároveň na jihu vytáhl do pole také Osvarr s vojskem rovněž podpořeným gwendarronskými jednotkami.

Vojska Korlise Bucharara nemohla být všude, aby se na jihu postavila Osvarrovi, bránila Tarkenn a zároveň stála proti gwendarronským, navíc byly mnohé jednotky demoralizovány po porážkách v Gergelu a trpěly dezercemi. Došlo jen k několika menším srážkám, ale Korlis Bucharar si zřejmě uvědomil bezvýhodnost situace a zmizel neznámo kam, načež jeho vojsko přešlo na stranu krále. Bezvýhodnosti situaci si byl dobře vědom i starý velkohrabě Gebhran v Argyllu, který spáchal sebevraždu. Markýz Vikran se sice pokusil o odpor, ale byl snadno poražen a popraven.

Během léta vtáhl král Armant slavně do Isselu a posléze do Argyllu, kde byl nadšeně vítán

davy. Pro mnoho lidí to bylo poprvé, co spatřili svého krále, neboť během dřívější vlády byl vesměs držen v Argyllu v paláci a jen výjimečně byl pod silnou stráží ukázán lidu.

Tak skončila válka v Mallikornu, Armant se chopil vlády nyní již jako samostatný vládce a znovu sjednotil zemi. Jeho prvním rádcem se stal baronet Osvarr obdařený titulem velkohraběte a rovněž vikomt Vavřinec, který měl zásluhu na jeho útěku z područí vzbouřenců, byl odměněn funkcí královského číšníka. Stabilizovaly se také vztahy s okolními státy, zejména s Gwendarronem, jehož král Linthold podpořil Armanta v boji o trůn a nadále se rozhodl podporovat svého švagra finančně, aby se podařilo co nejrychleji spravít rozhárané hospodářství.

Doufejme, že už nic nenaruší nastalý mír.

Oslava založení aneb Na špatné straně

Tento nedokončený text byl nalezen během ohledání pozůstatosti po zesnulém Skyreši Měchuřinovi. Autorův život byl předčasně ukončen otrávenou šipkou jednoho z jeho přátel, což ochudilo světovou literaturu o řadu potencionálních skvostů. Příčinná souvislost mezi jmenovanou šipkou a tímto dílkem však nebyla prokázána.

15. II. 10:00 U Hrocha Celou zimu jsem věnoval trénování svých, už tak hrozivých, bojových schopností. Spousty sněhu tají a všude je bláto. Jednoho dne otevře Bolbuch v hospodě svou starostenskou knihu. Prý je tu jeden volný dům - Skalla. Starosta by ho radši zbořil, ale kdyby se přece jenom někdo našel. Je to neuvěřitelné, ale opravdu se někdo najde. Zoltar si prokletý dům kupuje jako laboratoř. Zifnab se ve vsi dobře aklimatizoval. Někdy působí jako Rahemův ocásek. Bydlí u něj, společně jezdí do Nurnu, kde ho prý vůdce uvádí do místního podsvětí. Také ho v liscannorské škole učí tělopružbě. Zifnab se narodil od poněkud namyšleného Rahema nevyhýbá ani místní omladině. Společně řadí na místních loukách, což vyvolává pohoršení u starších dobrodruhů. Mě se to líbí, že se to znak, že tahle hospoda žije. Že to není jenom místo, kam si dobrodruzi chodí odpočinout mezi hrdinskými činy.

30. IV. 10:00 U Hrocha Jaro už je v plném proudu. Všechno kvete, pupence se nalévají.

Tentokrát v Liscannoru trávím podstatně více času než minule a tak si začínám všimnout místních obyvatel. Hlavně žen. V hospodě žije pěkná hoblitka Luna. Pak jsou tu sirotky, dvě elfky v nejlepších letech. A několik vdov vesměs zvolna odkvétajících. Dala by se tu najít dobrá partie. Asi si to myslí i Jonas Vreda. Prochází se po návsi a na ramenou si nosí malého havrána. Chce ho pojmenovat, tak aby nám to něco připomínalo. Navrhnu, aby mu říkal Puklina.

30. VI. 10:00 U Hrocha Proslýchá se, že 25. 7. začne týden oslav založení Nurnské univerzity. Ta je prý nejlepší na světě a král chce, aby to všichni věděli. Budou probíhat veřejné ukázky magických umění a den otevřených dveří. Vestovi se to nelíbí. Prý jsou místa, která by obyčejným lidem měla být uzavřená. Já si to nemyslím. Mám pocit, že se spíš bojí, aby lid, až uvidí jak ty jejich zázraky vznikají neztratil svojí posvátnou úctu. Pak už by se k ostatním nemohl chovat jako arrogantní, sebestředně povýšenec. Ani Vreda z toho není nadšen, ale u toho bych spíš věřil, že mu jde o magii jako takovou. Slavnost má být zakončena velkým ohňostrojem. Další rána vestové pýše přijde, když se dozví, že jeho přípravou byli pověřeni nějací cizinci. Korman si koupil přímo ve středu vesnice pozemek, sehnal několik dělníků a ti mu tam staví dům.

11. VII. 10:00 U Hrocha Mořské pobřeží jižně od Gwendarronu prý sužují piráti. Po válce, která proběhla asi před patnácti lety se tamní území potácí v podivném bezvládlí. Král vyhlásil blokádu a vyslal do oblasti flotilu. Mě to ale příliš nevzrušuje. Nakupoval jsem a nakupoval až se zlatáčky z výpravy rozkutálely. I zašel jsem za starostou Bolbuchem a půjčil si od něj. Pak jsem, ale zase začal nakupovat až jsem rozházel i půjčku. Nakonec jsem se pokusil naplnit měšec pomocí hazardu, ale ani to nevyšlo. Takže jsem skoro nasuchu.

14. VII. 14:00 U Hrocha Ve vsi setkávám Vestu. Prý bude během oslav předvádět něco ze svého umění. Organizátoři také shánějí dobrovolníky, kteří budou hlídat zázemí. Bude to týden, kdy se nebudu muset starat o jídlo a pití, což je pro můj měšec potěšující novina. Není důvod váhat. Mám se zítra ohlásit u profesora Šlábala. Zvu ještě Zifnaba, aby se ke přidal, nechci jet sám.

15. VII. 12:00 U Hrocha Vesta zjevně nemluvil jenom se mnou. Kromě nás se do Nurnu chystá i Jonas Vreda, Al-Rahem a Korman. I Vesta se vrací zpět. Čekám, že pojedeme všichni

společně, ale Jonas, Vreda i Rahem mají vlastní koně, kterým náš obecní vůz nemůže stačit. Zanedlouho nás nechají daleko vzadu. Když konečně dorazíme do univerzitního areálu ukáže se, že máme štěstí. Korman Šlábala osobně zná a tak nás vede přímo do jeho kabinetu. Šlábál nás přivítá a vysvětlí nám blíže naši úlohu. Máme se hlásit u paní Telory Tiché, která se stará o zabezpečení klidného průběhu oslav. Pokud budeme působit jako hlídači tak by bylo vhodné, abychom podle toho vypadali. Bohužel jsme přijeli neozbrojení a tak nás čeká otravná cesta do Liscannoru pro věci a zase zpátky.

17:00 nurnská univerzita Opět v univerzitním areálu. Jdeme rovnou za paní Tichou. Je to vysoká vojanda ve středním věku. Zjevně na ni příliš důvěryhodně nepůsobíme, ale když se představíme, tak vytáhne nějaká lejsstra a kupodivu tam najde naše jména. Dá nám modrou šerpu (tu mají pomocníci, činovníci jsou zlatomodří) a určí nám uličku, kterou máme strážit. Přidělí nám i místo na spaní. My ale musíme vrátit vůz a tak vyrazíme opět směr Liscannor.

16. VII. 10:00 U Hrocha Po probuzení se scházím s Kormanem a Zifnabem na návsi a společně míříme do města.

16:00 nurnská univerzita Dorazíme na místo. Oficiální zahájení je plánováno na pozítří, ale už dnes tu probíhají velké přípravy. Na první pohled to působí poněkud zmateně, ale to je jistě jen naším neznalým úhlem pohledu.

18:00 nurnská univerzita P o několika dobře volených dotazech nacházíme zbytek naší bandy. Vesta obsadil nějaký kabinet s učebnou v laboratoriu a schovává se tam s Vredou. Zjevně se jim nechce pracovat na přípravách. To Rahem se snaží pomáhat. Možná se jenom seznamuje s okolím, aby pak mohl lépe rabovat. Vesta má přiděleny tři pomocníky s modrou šerpou, kteří mají držet diváky v dostatečném odstupu od jeho křivulí a baněk. Navrhnou abychom si to s nimi vyměnili a Vesta po delším váhání souhlasí. Jdeme tedy s Kormanem za paní Telorou a kupodivu se nám podaří přesvědčit i ji. Přesouváme si zavazadla z přiděleného domu do kabinetu a zabydlujeme se tu. Vreda má také zlatomodrou šerpu, tvrdí, že by radši modrou, ale madam Tichá ho odmítá degradovat.

17. VII. 12:00 nurnská univerzita D o našeho kabinetu dorazila asi osmi hodnotářů. Je tu Tichá, Šlábál, jakýsi mág Tenkwe, alchymista

Zerilius Mošt a další. Nechají si předvést otakárův trik. Vesta pak zkouší přesvědčit Mošta o nesmyslnosti celé akce. Ten s ním nesouhlasí. Prý se mu to líbí.

18. VII. 12:00 nurnská univerzita Brány se otevřely a dovnitř proudí lid. Podezřele vyhlížející osoby se modrošerpáci snaží vyselektovat už v vchodu, což je štěstí pro Zifnába. Ten si to užívá ze všech nejvíc, kdesi ukradl profesorský hábit, přidělal si fousy a teď se tu prochází jako profesor Pádlo. Rahem ráno někde zmizel. Tušíme, že se vrátil do Liscannoru. S Kormanem hlídáme dveře do učebny, Vreda se shovává v kabinetu a Vesta ukazuje návštěvníkům jednoduché triky.

24. VII. 12:00 nurnská univerzita Zítra bude akce zakončena velkým ohňostrojem za účasti krále. Ostrahu tedy začíná přebírat armáda pod velením Pitřilila Draka.

25. VII. 08:00 nurnská univerzita Den D nadešel. Hned po ránu se Vreda s Otakárem vyráží vymočít. Když se vrátí, tak Vesta hned popadne Kormanu a táhne ho někam ven. Ptám se Vredy co se děje. Prý potkali nějakého trpaslíka Obura, se kterým se Vesta zná z minulosti. Slovo dalo slovo, až z Obura vypadlo, že to on je zodpovědný za dnešní ohňostroj. Problém je, že mu ty třaskaviny někdo v noci ukradnul z univerzitního sklepa a chce 15 000 zlatých za jeho vrácení.

08:20 nurnská univerzita Vesta se vrátil. Tvrdí, že Korman je na jednání. On musí do Liscannoru pro zbytek bandy.

08:40 nurnská univerzita Už je zpátky i Korman a vykládá nám další podrobnosti. V neviditelnosti se zúčastnil vyjednávání mezi Oburem a vyděrači. Obur kupodivu jejich vůdce zná, je to jakýsi Zadar. Menší, svalnatý chlap se zrzavými licousy. Sešli se v hospodě U zeleného ohně. Spolu se Zadarem tam byla i jeho ochranka. Dva namakaní barbaři a neozbrojený muž s předčasně sešedlými vlasy. Chtěl po Oburovi peníze. Ten tvrdil, že bude potřebovat víc času. Zadar mu poradil, aby si řekl Deltorovi. To je nějaká místní šlechtická rodina. Obur by chtěl abychom se zúčastnili předávky peněz, ve vhodnou chvíli se do celé záležitosti vložili a zachránili tak peníze i třaskaviny. Sraz máme ve dvě hodiny u východní brány.

13:00 nurnská univerzita S Kormanem, Zifnabem a Jonasem vyrazíme k bráně.

13:50 východní brána, Nurn Jsme na místě. Zatím jediní, i když ne úplně. Korman poznává šedivého muže z jednání. Stojí na ulici, pozoruje bránu a zjevně na někoho čeká.

14:00 východní brána, Nurn Dorazil Vesta se zbytkem bandy. Okamžitě zapadnou do nejbližší hospody. Jmenuje se Křivá. Jenom já a Korman zůstáváme venku.

14:10 východní brána, Nurn Z hospody se vykolébal Vesta s Rahemem. Nesou pivo, míří přímo k šedivému a dávají mu napít. Ten je nejdřív ignoruje, pak odmítá a nakonec vyhrožuje. Pánové se radši stáhnou, ale Vesta si neodpustí poznámku, že je mu jasný na koho čeká. Tolik k našemu utajení.

14:15 východní brána, Nurn Všim si Obura jedoucího na voze s dřevěnou nástavbou. Nervózně se rozhlíží a čeká ve frontě u brány. Ukázu ho Kormanovi a ten zmizí. Seberu se a jdu upozornit osádku hospody. Hrají kostky a nic neřeší. Jen Zifnáb tu není, kdesi zmizel.

14:20 východní brána, Nurn Po čase se vykolébáme z hospody. Už tu není vůz ani šedivý chlap. Přitoch se k nám Korman. Dlouhou chvíli ho nikdo neposlouchá. Nakonec se dozvíme, že s Oburem mluví, ale jen krátce. Trpaslík pak pokračoval okružní jízdu přes město na místo, kde by mělo dojít k předání peněz. Je to hospoda Na špatné straně. Šedivý prý zmizel a pravděpodobně ho sleduje. My se máme vydat Na špatnou stranu. Cestou zmizí i Vesta a Rahem.

14:45 Na špatné straně Vstupujeme do krčmy. Je to velká putika s ochozem, na kterém se producírují děvčata. Zemikosovi by se tu určitě líbilo. Za výčepem postává obtloustlý krčmář a kolem stolů pobíhá mladá děvečka. Po pravé straně zabíráme jeden volný stůl. Nalevo je další a u něj sedí Zadar s oběma barbary.

14:50 Na špatné straně Chci obhlédnout ochoz a tak mířím po schodech nahoru. Děvčata se ke mně hned lísají, na zámožné zákazníky zjevně mají čuch. Jsou tu ale ještě další osoby a ty nejsou tak přátelsky naladěné. V rohu sedí šikmookej chlap s lukem opřeným o opěradlo křesla. A o kus dál stojí další s nebezpečně vypadající kudlou po boku. Oba pozorují prostor pod sebou a ani se nesnaží vypadat nenápadně. Nepřátelsky si mě změří, když jdu okolo, ale za víc

jim zjevně nestojím.

14:55 Na špatné straně Původní plán byl schovat se tu a do událostí se vložit až ve vhodnou chvíli. Za současného stavu bych ale mohl být do událostí vržen mnohem dříve a tak nenápadně беру kramle. Tak nenápadně, že to ani holky nepochopily a tak se mnou dvě scházejí dolů. Přisednou si k našemu stolu, kde bohužel narážejí na tři kameny - Růžička má ženu, Bolbuch roky a Jonas je, jak ho zatím znám, k ženám netečný. Udržuji konverzaci a zároveň se snažím sledovat okolí. V jednu chvíli se samy od sebe otevrou dveře a vzápětí se zdá jako by Zadar s někým hovořil. Nurnští už vědí. Děvčata se jmenují Čubina a Dypa. Zeptám se jich na chlapy na ochoze. Prý jsou drsní a patří k Zadarovi. Je jasné, že se v případě konfliktu celá hospoda obrátí proti nám. Vreda vykounkul ven. Prý má Zadar muže i tam. Pořád říká, že se mu to nelíbí, ale sedí a pije. Nechápu. Nikdo není schopný rozhodnout co dál, každý si dělá co ho napadne. Smrdí to průserem. Najednou se rozrazí dveře a dovnitř vstupuje trpaslík Obur a před sebou tlačí velkou truhlu.

15:10 Na špatné straně Hospoda utichne, je cítit napětí. Obur směřuje k Zadarovi, ten se na něj obrátí: "Jdeš pozdě!" Pak se chvilku dohadují a nakonec Obur zjevně nerad usedne na prázdnou židli.

15:20 Na špatné straně Opět se otevrou dveře. Vchází obtloustlý mladík v plášti. Koukne směrem k Zadarovi a ten ho přivolá k sobě: "Jakneji, pojd' sem!" Mladík neochotně přistupuje ke stolu a zase se baví. Zaslechneme jenom pár útržků: "Jaknej je důležitá osoba, s tím tě musím seznámit, Obure." "Víš, co to je sehnat tolik peněz?"

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*